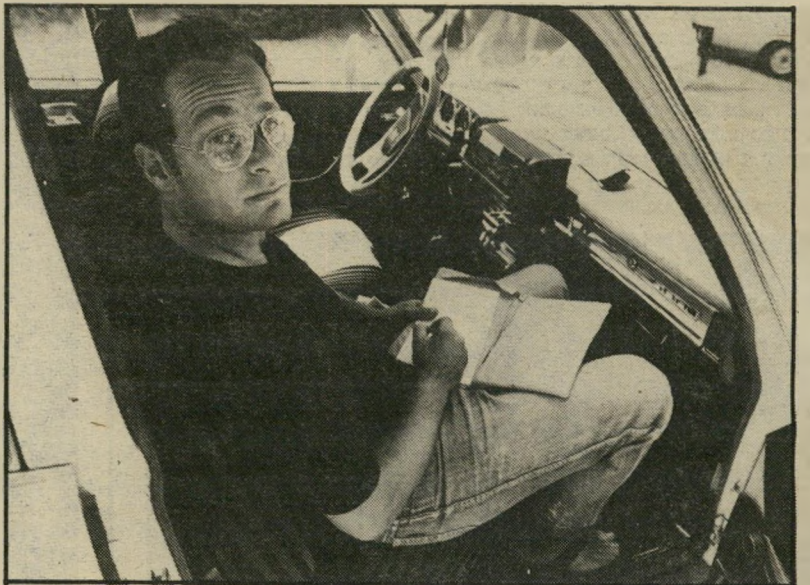

מאחרי המסך

הנס שלא היה

רמי גוברניק, שקיבל על עצמו להכין כתבה להשבוע - יומן אירועים על הבחירות והמיגור הערבי, היה השבוע מיואש, וחיכה לנס. הוא בא עם צוות הצילום שלו לאוס-אל-פחם, כדי לצלם את האירועים ולראיין אנשים לכתבה ליומן. אך לפני שעת השי"ן, בריוק לפני שפרצה המלחמה בין המישרה והמפגניים (ראה

כתל' אביב), ואלה אולי יוכלו לשלוח לו מצלמה אחרת. אך כל המאמצים לא הועילו. שלושה צוותים אחרים של הטלוויזיה הישראלית, שהיו בשטח (שניים של החדשות בעברית ואחד של הערבית) לא יכלו לעזור לו. גוברניק נשאר בשטח. הצוות, לעומת זאת, עזב את הכפר ונסע לחפש טלפון. הטלפון הקרוב ביותר שמצאו היה בכרכור. לשם נשלחה מצלמה מחליפה, והצוות יצא בררכו חזרה לאוס-אל-פחם. התמוז מזלם העיתונאי - והם תפסו את

כתב גוברניק חפש את המצלמה

עמודים 12-16) התקלקלה מצלמתו של גוברניק. הוא הסתובב בשטח כשהרוי, כשהוא שופך את צרותיו באוזני כל מי שהיה מוכן לשמוע. הוא גייס לעזרתו את מכשיריהקשר של עמיתו בקול-ישראל ובגלי צה"ל, כדי שידועו בבהילות למישרהטלוויזיה הקרוב (בחיפה או

כהנא באחד המחסומים, צילמו אותו. חזרו לכפר והספיקו לצלם את המערכה השלישית של הקרב - צילומים יוצאים מן הכלל - בזכות אומץ-ליבם. כך קרה שגוברניק, שהיה יותר ממיאוש בכוקר, חזר למערכת כשברידו החומר הטוב ביותר.

החייל האמיץ אדמון

דוד ארמון, חבר הוועדה-המנהל של רשות-השידור, חזר לפעילות. הוא היה בשירות מילואים בלבנון וראה שם רכבים שאיש לא רואה. הוא הציע, מייד עם חזרתו, שאת הישיבה הבאה יקיים הוועדה-המנהל כדרום לבנון, "כדי שיראו כולם כמה שקט שם וכמה אוהבים אותנו". הצעתו המהפכנית לא זכתה אף בתגובה. איך אפשר להגיב, אמר השבוע כבעס אחד המשתתפים בישיבה, "הרי עוד באותו היום הודיעו על שלושה חיילי צה"ל שנפצעו בדרום-לבנון; חוץ מזה, כוועד המנהל עצמו יושב חבר שקרוב מיפחה שלו נהרג שם לפני זמן קצר". כתבים במחלקת החדשות בטלוויזיה רגזו עוד יותר ואמרו: "מה הוא חושב, שאנחנו ממציאים את הכתבות האלה? החייל האמיץ אדמון החליט שהכל שקט בלבנון. הוא מנסה לצבוע את המצב כצבעים אחרים. מה הוא חושב, שאנחנו אומרים לחיילים מה להגיב? אנחנו ממציאים את הפיגועים?". ההצעה נותרה ללא התייחסות רצינית.

לשלוף כמו שרף

דיונים על הקיצוצים ברשות-השידור מס' עירים את העובדים, ובעיקר מוציאם אותם מדרעמים. "כלי לדבר איננו? אנחנו לא מוכנים שאורי פורת ידבר עם הוועדה-המנהל, ובעיקר שיכריז כל מיני הכרזות בעיתונים, לפני שהוא פונה אלינו?". אורי פורת, אמר השבוע רפיק חלבי, יו"ר ועדה-העובדים-העיתונאים בטלוויזיה, "כל הזמן שולף שליפות. כמו שרף. רגע אחד הוא מכריז בעיתון שהוא מוריד תוכנית מסוימת, אחרי יום הוא חוזר בו ומחזיר אותה, כשמבכר לו שזו לא התוכנית הנכונה לבטל, מכיוון שזו תוכנית אולפן. כל הזמן שולפים, כמו הולד-אפ. פעם הוועד המנהל, פעם המנכ"ל, כמו סצינות של המערב הפרוע. למה לא מרברים איננו? אנחנו מוכנים ללכת לפגישה שהנושא שלה הוא קיצוצים. אנחנו מבינים שצריך לקצץ, אבל שיבוא לדבר". אורי פורת אומר שזה אינו תפקיד שלו

מה קרה מאחורי הגדר?

מיכה לימור, עורך השבוע - יומן אירועים, הודיע בתחילת המהדורה כי הכתבה האחרונה תהיה על הצגה חדשה בהבימה. מאחורי הגדר של חיים נחמן ביאליק, משום-מה לא שודרה הכתבה. איתן אירן, מי שהכין את הכתבה, היה מאוכזב, ואף יותר ממאוכזב. אורן נמצא מתחילת השבוע כמיי לואים בגלי צה"ל, בעיקר כלילות, ומן היום הראשון בשבוע שעבר, אחרי שהתבקש עליידי לימור לעשות את הכתבה, היה קם מוקדם בבוקר ורץ להבימה לצלם. התיאטרון, מצידו, עשה את כל המאמצים למען הצלחת הכתבה, וזה עלה לתיאטרון בכסף רב. ביום השישי בבוקר, כשהודיע לימור בגלי צה"ל, כמו ככל יום שישי, על תוכנית הכתבות בזמן, סיפר גם על כתבה זו, ואמר שהיא "הדוכדוכן של היומן. הכתבה לא שודרה. מסתבר שהכתבה על המגעים הקואליציוניים הרבה מעבר לזמן המוקדש (כך זה בימים טרופים). טוביה סענה, מנהל-הטלוויזיה, אישר ללימור חריגה של רבע שעה בלבד מעבר לזמן המוקדש למהדורה. לכתבה של אורן היו רדיונות חמש דקות נוספות (מעבר לחריגה), והיא נדחתה לשבוע הבא.

את הכסף!

כמו לפני תחילת כל עונת-כדורגל (העונה אמורה להתחיל ב-15 בספטמבר), יש גם השנה מאבקים בין רשות-השידור להתאחדות-הכדורגל. המאבק הוא, כי גיל, סביב הכסף - מקח וממכר. כמה תשלם השנה רשות-השידור לקבוצות הכדורגל עבור הזכות לשרד ולצלם מן המישחקים? השבוע התקיימה ישיבה בין אנשי מחלקת-הספורט של הרדיו והטלוויזיה לבין אנשי ההתאחדות-לכדורגל. דרישתם של אנשי הכדורגל היתה יותר ממפתיעה: הם רדשו סכום מופצץ של 40 אלף דולר לכל קבוצה. ולא, כך אמרו, לא יתנו לאנשי רשות-השידור לשרד ולא לצלם במישחקים. בשנה שעברה שילמה הרשות 7500 דולר לקבוצה. הפעם רוצים כמעט פי שישה. ההתאחדות רוצה שהרשות תקנה לכל קבוצה שחקן ברמה של גרי מכנס. אמרו השבוע ברדיו: "זה עומד בניגוד לכל הגיון. לולא זה היה כליכך עצוב, זו היתה ממש בריחה". התלונן דני דבורין, ראש מחלקת הספורט ברדיו. כמשרה, או בחלק מן המיקוח, הציע חיים הברפלד, יו"ר ההתאחדות ל-כדורגל, לתת רק טלוויזיה לצלם במישחקים, אבל לא לתת לשרד-הרדיו לשרד מתוכם. הצעה זו נפסלה על-ידי רשות-השידור על הסף. "הכל או לא כלום" אין ספק שבסופו יגיעו לאיזושהי פשרה. כך זה ככל שנה, אבל ביתניים מנסים אנשי הכדורגל לעשות קצת שרררים. אולי יצליחו להוציא עוד כמה לירות מתקציב רשות-השידור, העומד ממילא על מינוס.

יפנה מישהו מעיריית-פיתוח, שיהיה מוכשר ויענה על הקריטריונים, בוודאי יתקבל ויזכה ביחס כמו כל אחד אחר". הוועדה המקבלת את העובדים החדשים מחמירה, ציין, והוא אינו מוכן לרדת בקריטריונים. אולי מוכן המפקד להכין רשימה של בני-עדות המיזרה בתחנה? נשאל בני-שישי, "זה עלבון לי ועלבון לבני-עדות המיזרה

יו"ר-רדיו עמור ספור את המיזרחיים

לעשות רשימה כזאת", ענה בוועם, "יש רבים מבני עדות-המיזרח בתחנה". הוויכוח הסתיים בהחלטה לדון בנושא ביתר הרחבה. נושא אחר שבני-שישי סירב לדון בו עם חברי-הוועדה היה התפטרותה של ערנה פאר, המכונה "המתפטרת" (על מישקל המענטזות).

להיפגש עם העובדים. המטפל בעניין הוא רון נחמן, המישה-למנכ"ל. האחראי לאר-מיניסטרציה ולכספים, אכן היה בחופשה. הייתי שבועיים בחופש, הוא אומר, "מותר לי, לא? זה אפילו כתוב בחוק. חוץ מזה, זה כאמת תפקיד שלי להיפגש איתם. לא של המנכ"ל. אבל כאן יש בעיה. אילו היה ועד-העובדים אחד, אפשר היה לשבת בשקט ולדון בנושא ולהגיע להחלטות. אבל הבעיה היא שיש 13 (!) ועדים, וצריך לשבת עם כולם: מעניין מי המתלוננים. אפשר לחשוב שהעובדים ששים לקיים את הקיצוצים. זה דבר חדש שהם אומרים שהם מוכנים לתרום את חלקם. אבל זו תוצאה של יחסי-עבודה, שנבנו במשך תקופה ארוכה. זו תוצאה של אמון וקיום הבטחות, לכן הם מביעים נכונות לסייע". נחמן נפגש, לדבריו, עם העובדים המינהליים ועומד השבוע, לפני שייצא לשירות-מילואים, להיפגש עם העובדים העיתונאיים. אחר-כך ייצא למילואים, אבל גם אז יש מי שיחליף אותו: "כששר בממשלה יוצא לחו"ל, אין לו מחליף" הוא שואל ריטורית.

הצילו את המצלמות

שבועיים לפני הבחירות חגגו ברשות-השידור, בקול תרועה רמה, את סיום המשא-ומתן בין הוועדים השונים, והודיעו לציבור הרחב על גאולת המצלמות האלקטרוניות מן המרתפים האפלים. הציוד היקר, ששכב יותר משנתיים במחסני-הטלוויזיה, והעלה אבק בגלל ויכוחים בין ועדי-העובדים מי יפעיל אותו, יכול היה סוף-סוף לצאת לאוויר העולם ולהתחיל לעבוד. העבודה עם המצלמות האלקטרוניות, אמרו במחלקת-החדשות בטלוויזיה, "חוסכת אלפי דולרים נגמרה, הבחירות עברו, אך המצלמות החגיגה נשמרו. כמעט חודשיים עברו, ואין מושיע. לציוד החדש, מסתבר, רושים שולחנות" עריכה חדשים, בין שאר השינויים. ביתניים הובא ארכיטקט מיוחד לבניית-הטלוויזיה, מדד וברק, עכשיו הוא צריך להיפגש עם האחראית על העורכים, כדי לסגור עניין, ואו, אולי, אם יגיעו לסיכום, יתחילו לבנות את השולחנות, לסדר את התאורה המיוחדת, ואולי-אולי יתחילו לעבוד במצלמות. "למה זה לוקח כליכך הרבה זמן? רוטנים במחלקת-החדשות. בהנהלה אין מבינים על מה הטרוניה, הכל הולך כסדר, העניינים הנוגעים למצלמות מתקדמים בקצב הרצוי, בקרוב (אינשאללה) יכנסו לפעולה. זה יחסוך המון כסף". אומרים בהנהלה.

מאחרי המיקרופון איפה בני המיזרח. איפה?

חברי הוועדה-המנהל אינם נחים לרגע. נראה כאילו הם מחפשים לעצמם פעילויות ככוח. אחד הסעיפים בחוק רשות-השידור מקנה להם אחריות וביקורת על התוכניות האורחיות בגלי צה"ל. עד היום היה נהוג שרון בני-שישי, מפקד-התחנה, היה בא לעיתים לשייכות הוועדה-המנהל ומוסר ריווח על גל"צ. חברי-הוועד החליטו עתה שהם צריכים לברוק את הדברים כעצמם. מייד הוקמה ועדה חדשה, האחראית לגל"צ, בראשה עומד ראש מועצת מיגדל-העמק, שאול עמור, חברי-הוועד ואיש-הליכוד, יש ועדה, יש יו"ר, יש חמישה חברים. מייד צריך להתחיל בפעילות. השבוע ערכה הוועדה את הביקור הראשון בתחנה הצנאית. אל חברי הוועדה הצטרפה פמלייה נכבדה, שבראשה עמד מיכה לימור, יו"ר הוועדה-המנהל, אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור ויאיר אלוני, עורך המנכ"ל. כל הכנורה הזאת באה ליישבה בחדרו של בני-שישי, לסיום בתחנה ולשיחה עם העובדים. הישיבה בחדרו של בני-שישי כללה סקירה כללית על התחנה, ואז התחיל ויכוח קל. דוד מנע ובני-ציין דל, חברי-הוועדה, שאלו את המפקד למה אין רואים בתחנה יותר בני-עדות המיזרח ויוצאי עיריית-הפיתוח. בני-שישי הסכים שיש בני עדות-המיזרח בתחנה, וכי בני עיריית הפיתוח אינם מבקשים להתקבל. אם יבקשו, אמר, יעברו את כל המיכונים הרגילים שעוברים כולם. אני לא מוכן להתפשר ביחס לרמת הכתבים או העובדים בתחנה. ענה המפקד. אם